

Om Ukraina-krigen – 1

Skrevet av K. Murali (Ajith) – oversatt til norsk av RK

Putins hær har invadert Ukraina etter mye forberedelse. USA og dets allierte har erklært det som et resultat av Putins imperialistiske ambisjoner og et trekk for å gjenopprette grensene til det tidligere Sovjetunionen. Den russiske regjeringen har uttalt at den ikke har til hensikt å okkupere Ukraina. Denne «militære operasjonen», heter det, er ment å avslutte angrepene fra Ukraina på republikkene Luhansk og Donetsk. Sammen med det sier Russland at de ønsker å ødelegge de nazistiske styrkene som nå er politisk dominerende i Ukraina og demilitarisere de. De russiske herskerne hevder at de ikke har noen mål utover disse. Selv om dette er de uttalte posisjonene, er handlingene til disse maktene noe ganske annet. Selv om Putin hevdet at han sender inn militæret sitt for å beskytte republikkene i Donbas-regionen, startet den russiske hæren sitt angrep over hele Ukraina. De siste rapportene tyder på at de har tatt initiativet til å erobre hovedstaden Kiev. På den annen side, mens USA og dets allierte har snakket mye om å forsvare Ukrainas suverenitet, har de ikke matchet det med sine gjerninger. Noen dager før invasjonen startet hadde Biden uttrykkelig uttalt at USA ikke ville sende sine tropper i tilfelle et russisk angrep. Dette var nesten som å vifte med et grønt flagg for russisk invasjon. Selv om økonomiske sanksjoner har blitt håndhevet etter at krigen startet, ble dette standpunktet gjentatt av ham. Stillingen til de andre NATO-medlemmene er identisk. De har tydelig sagt at deres støtte kun vil være i form av hjelp med militære effekter.

En nærmere titt på de økonomiske sanksjonene vil vise at de ikke er så effektive. Russland eier en av de største finansielle reservene i verden. Økonomien har blitt bedre. Et finansiell transaksjonssystem, som til en viss grad er i stand til å håndtere ekskludering fra SWIFT, sies også å være på

plass. Dessuten har Russland støtte fra Kina. Sannsynligvis vil det klare sanksjonene. Dette er kjent for de som håndhever dem. Man kan få en ide om den virkelige karakteren til disse sanksjonene fra Nord 2-gasslinjespørsmålet. Tyskland har nå fryst igangkjøringen. Men en annen rørledning, Nord 1, har vært i drift siden 2011. Også den går gjennom Østersjøen og tar russisk gass til Tyskland. Den er fortsatt i drift, og det samme er rørledningene som går gjennom Ukraina. De fleste av de østeuropeiske landene er avhengige av russisk gass, og disse har ikke blitt berørt av sanksjonene. Også motsetningene mellom europeiske makter og USA har spilt en rolle i selve utvanningen av sanksjonene mot Russland. Amerika er opptatt av å få europeiske stater til å slutte å kjøpe gass fra Russland og bytte til amerikanske/ kanadiske kilder. Selv om det er omtalt som et middel for å bryte avhengigheten av russisk gass, er den virkelige intensjonen å øke Europas avhengighet av USA og åpne et nytt marked for dem. Tyskland og Frankrike er ikke villige til å gå med på dette.

Helt siden oppløsningen av Sovjetunionen har amerikansk imperialisme forsøkt å etablere absolutt herredømme over Europa. Tidligere ble de holdt tilbake av Warszawapakten, som var kontrollert av sovjetisk sosialimperialisme. Europa er avgjørende for verdensherredømmet. Hvem som får kontrollere det er avgjørende. Dette var noe Mao Tsetung påpekte for lenge siden. Mot slutten av den sovjetiske sosialimperialismen hadde Russland gått med på oppløsningen av Warszawapakten med forsikring om at NATO ikke ville bli utvidet østover. Men med Sovjetunionens sammenbrudd, og oppstyking i en rekke uavhengige land, ignorerte amerikansk imperialisme denne forpliktelsen og begynte å utvide NATO. Målet var å sikre at Russland ville være innesluttet for alltid. Siden den gang har 14 nye land sluttet seg til NATO, alle fra Øst-Europa. Selv om en rekke av dem også er medlemmer av EU, er de nærere USA. De amerikanske imperialistene konkluderte med at deres «amerikanske århundre» virkelig hadde begynt, da det ikke var noen som var i stand til å stå opp mot dem igjen. De erklærte

arrogant at de er den eneste makten med totalt hegemoni over verden. Drevet av denne tanken utløste de krig og aggresjon over hele verden, inkludert i Europa. Dette ble gjort ensidig, med beskjed om at de som ville være med kunne bli med og motstand ville rett og slett bli ignorert. Det ble gjort uten engang å prøve å få formell anerkjennelse fra FN. Den angrep Serbia, Irak, Afghanistan, Libya, Somalia og mange andre land. NATO ble forvandlet til en militær intervensjonsstyrke som opererte under amerikansk kommando over hele verden, utenfor FNs tilsyn.

Motstanden den møtte i disse landene forstyrret imidlertid målene. Den kunne ikke lykkes med å tvinge fram viljen sin og komme seg ut. Den ble fanget i endeløse kriger. Ved å utnytte denne situasjonen bygget Russland og Kina opp sine styrker. Kina ble et imperialistisk land. Russland overvant sine svakheter og fikk tilbake mye av sin makt under Putin. Det begynte å motstå USAs ekspansjon til Øst-Europa og andre deler av verden. Krigene i Georgia, Aserbajdsjan og dets væpnede intervensjon for å beskytte Assad-regimet i Syria var eksempler på dette. Aggresjonen i Ukraina er en fortsettelse av denne politikken. Svekket av Irak og Aghanistan-krigene klarte ikke USA-imperialismen og dens allierte å stå imot Putin. I løpet av denne perioden opprettet dessuten russisk imperialisme og kinesisk sosialimperialisme organer som Shanghai-samarbeidet og BRICS. De begynte å bygge opp et alternativt internasjonalt finansinstitusjonelt oppsett, parallelt med det USA-kontrollerte IMF og Verdensbanken. Kina ble fremtredende som kilde til finansiering og investeringer for 3. verdens land. Ved å ignorere amerikansk motstand begynte mange land i Europa å slutte seg til den i dets internasjonale satsinger. Selv om Kina fortsatt er bak USA i økonomisk størrelse, er vekstpotensialet langt større. Som et resultat av alt dette har et multisentrert verdensimperialistisk system, ganske utenfor USAs enekontroll, oppstått. Det vi ser i Ukraina er motsetningene i dette globale systemet som utspiller seg, tvangshandlingene til

dette globale systemet.

Det virkelige problemet i Ukraina-krigen er striden mellom USA-imperialismen og dens allierte på den ene siden og russisk imperialisme og kinesisk sosialimperialisme på den andre. Begge sider forsøker å påtvinge en løsning på striden, sistnevnte forsøker å opprette en ny imperialistisk orden og førstnevnte forsøker å bevare den eksisterende. Ukrainas suverenitet er ikke poenget for USA eller dets allierte. Heller ikke er Luhansk- og Donetsk-republikkenes uavhengighet poenget for Russland. Begge deltakerne er utelukkende interessert i å forbedre og konsolidere sine posisjoner i deres globale strid. Vi må skille de nasjonale interessene til det ukrainske folket og folket i Donbas-republikkene fra interessene til disse imperialistiske maktene. For tiden er disse interessene underordnet bevegelsene til disse maktene. Likevel har de fortsatt sin egen objektive eksistens. Verdenserfaringer lærer at det er mulig for disse å få en selvstendig rolle.

Ukraina spilte en viktig rolle i dannelsen av Sovjetunionen. Tsarene nektet dets selvbestemmelse. Den russiske revolusjonen erkjente det og gjorde det virkelig. 17 prosent av den ukrainske befolkningen er etnisk russisk. Russisk kultur og litteratur har vært innflytelsesrik i århundrer. Derfor er det en betydelig andel av populasjonen som er russisktalende. Mens russisk var det offisielle språket i Sovjetunionen, var ukrainsk obligatorisk på skolene. Dette var et resultat av den leninistiske tilnærmingen til nasjonale språk og kulturer. Putin har med sin imperialistiske sjåvinistiske arroganse fordømt denne politikken. Etter hans syn ble det russiske imperiet bygget av tsarene svekket ved å anerkjenne Ukraina som en nasjon, og ved å akseptere ukrainsk som et distinkt språk, to «forbrytelser» begått av Lenin og bolsjevikene. Ifølge ham hadde Ukraina aldri eksistert før det, og ukrainsk var bare en dialekt av russisk. Derfor er motsetningen mellom denne hegemoniske utformingen av russisk imperialisme og det

ukrainske folks rettferdige nasjonale interesser en faktor i denne krigen. Men selv om aspirasjonen for nasjonal motstand er åpenbar, har den fortsatt ikke skåret ut sin egen plass, som skiller seg fra amerikansk imperialisme og de ukrainske herskerne som fungerer som dens lakeier.

Etter å ha oppnådd uavhengighet, vedtok de nye herskerne i Ukraina en undertrykkende politikk overfor nasjonale minoriteter. I navnet til å styrke den nasjonale identiteten fremmet de aktivt den verste typen nasjonalsjåvinisme. Bruk av russisk ble forbudt. Tidligere eksisterte en lov som tillot bruk av et språk som ble snakket av et lokalt flertall som det lokale offisielle språket. Dette ble annullert i 2014. Denne nasjonale undertrykkelsen gikk så langt at den til og med forbød russiske artister, kulturelle handlinger og musikk. Alt dette hadde et hardt høyrepolitisk innhold. En ukrainsk nazileder som aktivt hadde samarbeidet med Hitlers styrker mot Sovjetunionen under den andre verdenskrigen, ble hyllet som en nasjonal helt. Åpenbart forårsaket all denne politikken og handlingene stor uro i russisk majoritetsregioner i landet. Følelsen av at separasjon er uunngåelig hvis språket og kulturen deres skal opprettholdes, ble sterk. Dette, ytterligere forsterket av Putins regime, ble aktualisert som separatistbevegelsene i Luhansk og Donetsk. Dette er også en faktor i denne krigen. Russland bruker det. I likhet med den nasjonale motstanden til det ukrainske folket, har også den nasjonale motstanden til den russiske nasjonale minoriteten ennå ikke funnet sin egen plass.

Disse motsetningene er forskjellige fra de blant imperialistene og deres lakeier. En av faktorene i dem er menneskene. Derfor inneholder de potensialet for en annen retning. Selv mens de lider under den nasjonale undertrykkelsen til de ukrainske herskerne, anser et stort antall av de russisktalende i landet seg selv som ukrainere. Deres røtter i landet går tilbake i generasjoner. Også for de ukrainsktalende er russisk språk og kultur ikke noe fremmed.

Den sjåvinistiske politikken til herskerne påvirker også deres kulturelle, sosiale liv. Ukrainisk identitet er en identitet der russiske elementer er sammenvevd. Ethvert forsøk på å tvangsfjerne dem eller å nekte for at den har en eksistens atskilt fra den russiske, strider mot folkets interesser. Det stemmer ikke overens med den objektive virkeligheten. Roten til denne uenigheten ligger i motsetningen mellom interessene til folket og interessene til deres utbyttere, undertrykkere. Derfor kan man med sikkerhet si at det objektive grunnlaget for uttrykket fortsatt eksisterer. Antikrigsdemonstrasjonene som finner sted over hele Russland er bevis.

Men det er ikke den dominerende karakteren i den generelle situasjonen. Selv om de forskjellige nasjonale folks rettferdige interesser er en del av denne krigen, er det striden mellom imperialistiske makter som skiller seg ut. For øyeblikket er dette hovedaspektet som må tas i betraktning. De revolusjonære, progressive, bør ikke ta side med noen av sidene. Det er ikke slik de skal uttrykke solidaritet med folket i Ukraina eller Donbas. I stedet burde de avsløre interessene til de imperialistiske maktene og heve stemmene sine for å avslutte denne imperialistisk inspirerte krigen. De ekte folkekraftene i Ukraina og republikkene i Donbas bør heve banneret for en samlet kamp for et nytt sosialistisk land som vil garantere selvbestemmelse og demokratiske rettigheter for alle nasjonale minoriteter i Ukraina. De bør dermed skille seg fra aggressoren, russisk imperialisme, og også fra de herskende klassene representert av den amerikanske lakeien Zelensky. Folkets styrker i Russland bør trappe opp motstanden mot sin egen herskende klasse, og kreve at krigen stoppes og russiske tropper trekkes tilbake. Dette er den eneste måten en ny pol, en revolusjonær pol, kan etableres på. (28-02-2022)

(Synene som kommer til uttrykk er personlige. Denne artikkelen, som skal publiseres i den kommende utgaven av «Towards a New Dawn», ble lagt ut her i lys av at det haster.)

Towards a new dawn, 2022.

<https://ajithspage.medium.com/on-the-ukraine-war-1-176c25779ffa>

[a](#)